

Theme:

Articulation requires communication even where the articulation *itself* is what is most meaningful, for the discovery that one's own self is inseparable from the connection to the world is an essential element of ברית. This is why the ברית itself must be for the first time both articulated by us, and also communicated by Levi to specific members of the nation instead of simply being announced; it is why the אבנים must be available for communication with even though they are in essence not *for* communication. This recognition of selfhood is why it is possible to say עשינו מה שמוטל עלינו without its seeming vulgar – at last we have the level of אברהם expressed in ברית; for the first time we have met the covenant and it is *us!*

Structure:

New aspects of this ברית
 דעת and communication
 Articulation and communication
 הכרת טובה וכפוי טובה
 Articulation through communication
 Selfhood, relationship, and self-fulfillment
 עד בלי די

– OUTLINE –

A NEW ברית

מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב (כח:טט)
 ברית שנוגע למקדש השני (רמב"ן)

ENTIRELY NEW מדרגה OF ברית

Entirely new demands
 The first ברית destroyed the first בית המקדש with simple things: ג"ע שפ"ד וע"ז
 The second ברית relates to קלקולים that are much deeper, שנאת חנם לשון הרע,
 Strikes at the basis of רשע
 It is no longer enough to do with your own commitment as in the first (בחוקותי) ברית
 Now it is necessary to be fulfilled and happy in the ברית: תחת אשר וגו': ברית

NEW NATION

ברית ערבות
 אין לך כל מצוה ומצוה (סוטה לד):
 ותבואו אל המקום הזה: עתה אתם רואים עצמכם בגדולה וכבוד (רש"י כט:ו):
 היום הזה נהיית לעם כז:ט
 What changed?

דעת

ולא נתן לכם ה' לב לדעת עד היום הזה (כט:ג)
 עומד על דעת רבו
 Whatever the nature of this דעת is, it may certainly explain the tremendous stress on דיבור that is thematic in the פרשה
 The גמרא brings a ראייה that the עץ הדעת=חיטה because עד שיאכל חיטה...
 Inability to communicate is ipso facto מחוסר דעת להלכה, as in חרש
 And this is the essence of the new in this ברית: the need to say it out
 ארוך וברוך
 The האמרת והאמירך in לשון דיבור as רבי יהודה הלוי brings אבן עזרא
 The entire concept of our relationship with ה' יתברך
 The קריאת שמע to רמז is a האמרת והאמירך brings that גמרא ברכות
 The "ה' האמירך היום בגי' זו קריאת שמע": לשון רמז in בעל הטורים sees a רמז
 Look at the parasha as a whole:

ARTICULATION*מקרא ביכורים*

הגדתי-וענית ואמרת-

This is directly connected to **היום הזה נהיית לעם** because this is what we say on the day that we were first free as an עם

הגדה-הגדתי וענית ואמרת-לחם עוני

The Torah defines here every aspect of **דיבור-אמירה-סיפור-ענייה-הגדה-וידוי**

Continuing with:

וידוי מעשר

האמרת היום

אבנים

ואבנים

באר היטב-שבעים לשון

הסכת ושמע ישראל

POOR COMMUNICATION

Yet there seems to be a confusing aspect about all this communication: it is not quite real!

סוטה לה: לשיטת ר"י) need to peel the **סיד** off them **אבנים**

All the **שבטים** need to hear the whole message anyway, there is no specific relationship to the **ברכה** or **קללה** depending on the position on which mountain

Why speak to the **כהן** – just tell God directly

There seems to be a confusion between articulation per se and communication

Even **שמע ישראל** has to mean **שבמעת המכפלה**

The same exact situation occurs with **וידוי של תשובה**

וידוי תשובה

וידוי מעשר

Articulation is **פרק ב**Communication in **פרק א**

וידוי מעשר is necessary in **לפני ה' א'** just as **לפני הא-ל ברוך הוא**

Just as the **מקרא ביכורים** is **לפני ה' אלוקיך**

A NEW דעת IN נקודה

There seems to be a connection of this **נקודה** with the nature of the **דעת** achieved today

In order to understand it better, let's consider Rashi's **פשוט** on **לב לדעת**

להכיר את חסדי הקב"ה ולהדבק בו

דעת והכרת טובה

So **דעת** seems to be specifically in terms of **הכרת טובה**

Which is exactly the way the parasha opens!:) (**ספרי ורש"י**)

The **כפויי טובה בני** **משה** gave to them today brings this to be the message that **גמרא עבודה זרה ה:**

כפויי טובה

That you need all this time to digest the original words of **הקב"ה**

כפוי

But why should you tell the **כהן** that **איני כפוי טובה** – why not say it in the positive?

Malbim: it is because the **מתנה** is so small

And why is the entire message **כפויי טובה בני כ"ט**?

Besides what is the **כפיית טובה** in not saying **אתה תתן**?

Says **תוספות** that it is the fact of not wanting to need to be **טובה**

לכך **לרצו להחזיק חו טובה על כך**

But that is a tremendous **מעלה**! It means such a **הכרת הטוב** that I feel it violates my **ממש**

Clearly the unwillingness is the **כפוי טובה**: feeling that I am **כפוי**, i.e. literally "forced" by **טובה** is the whole point

I do not *deny* Your generosity – I repudiate it!

כפוי טובה means "to be crushed by good"

And this perspective of the destructiveness of **טובה** is, of course, what really does lie behind the expressions of **כפויי טובה**

When I say that **איני כפוי טובה** I am saying that I do not feel constrained by the gratitude--I willingly accept it

טוב

The essence here is to see טוב as טוב and not as a violation

And that seems to be the same nature as the דעת in terms of דיבור

For what we discover here is that there is no articulation without communication!

ARTICULATION IN COMMUNICATION

The **ברכות וקללות** need to be addressed to someone

Splitting the **שבטים** and looking from side-to-side to turn it into an act of communication instead of mere articulation

The two aspects of **יודוי**

Just as **קריאת שמע** is a דין in articulation **משמיע לאזניך** but must be addressed to "ישראל"

Teaching in general – explaining to someone is the deepest understanding

למען תזכור according to the Rambam is the only basis of the **סדר פסח** and **והגדת לבנך** is subsumed by **זכירה עמו**

That is the טוב: that there should be an acceptance that my own self *is* to be found therein – in the nature of self-in-**עולם**

It is the fact that דעת is something that is at once external and internal

מיום שעמדתי על דעתי

There can be no articulation without communication

There is no דעת without **שתי שערות**

Thus the **כפוי טובה** of **אדם הראשון** is in the **גמרא** **נתת** **האשה אשר נתת**

And that is the ultimate טוב לא

It is not that communication "allows" or affords the "opportunity" to be oneself

אדם אינם אדם means that דעת includes the **אדם-within-עולם**

Detachment is a **אינו בר דעת**

Recognizing that such טובה is the **חפצא** of my existence is what is needed to avoid **כפיית טובה**

SELF FULFILLMENT

Happiness

Identity within **ברית** and only within **ברית**

A **ברית** cannot exist through the constraint of needing something external

This is why there is **ערבות** for the first time here

The more the **ערבות** connection, the more driven the **ברית**, which is why each individual now adds a new dimension and number to the **ברית**

יודוי seems a vulgar way to end a **עשינו מה שמוטל עלינו עשה אתה מה שמוטל עליך**

The essence of our **ברית וגו': אברהם וכו' ידעתיו למען...למען יביא ה' על אברהם וגו'**

As Rashi explains, that was actually *articulated* (i.e. **יודוי**) by Avraham to his children

This is precisely what we say in **למען אשר תביא עלינו את אשר דברת לנו**: **יודוי מעשר**

Teshuva as a similar phenomenon: discovery of self

Self consciousness as the source of the vulgarity

The ultimate **ברית** is the tit-for-tat without it seeming vulgar

This is the **ולדבק בולהכיר בטובתו** of Rashi!

MIRROR IMAGES

There is no contradiction in a relationship between complete selfhood and commitment to selfhood and the totality of **עבודת השם**

מנין שהקב"ה מתפלל

תפילין של הקב"ה

האמרת והאמירך

כדי שיביא ה' על אברהם את אשר דיבר לו

No **סתירה** between the **ביטול היש** of the **מוסר בעלי מוסר** and the **חסידים**

The **נפש החיים** of **שכינה** for the **תפילה** and the **עשה למען שמך**

The only way to be an **עם**, **נהיית לעם**, **עם**

And the fullness of self which is **טובה** **הכרת טובה**

The ultimate **שכר** is **די בלי די** when there is no longer any lip left to say די

להוציא בשפתיו, שפתיים is the aspect of articulation,

I only need to be מוציא because there is a מחיצה between self and other

The disappearance of שפתיים means the disappearance of the distance

Then articulation itself will be a חסרון – as if there is an *other*